

още между българитѣ материалната култура не цвѣтѣла, то можемъ съ положителностъ да твърдимъ, че тукъ имаме работа съ сжщинскитѣ костюми на Крѣмовитѣ и Омъртагови войници. Писателятъ Ибрахимъ-ибнъ Якубъ, който срѣщналъ български пратеници въ крѣпостѣта Мерзебургъ при Отона I пише: „Тѣ носѣха тѣсни облѣкла и се опасваха съ дълги пояси, на които имаше окачени копчета отъ злато и сребро“. Широкиѣ гащи (шалвари), за които става дума въ въпроситѣ отъ Бориса до папата, трѣбва да сж служили като облѣкло на народа. Въ 1326 г. значи, нѣколко вѣкове по-късно, писателятъ Никифоръ Григора видѣлъ при Струмица български стражари, облѣчени въ черно кожено и вълнено облѣкло, въоръжени съ копия и сѣкири. Селското облѣкло въ Западна България има въ нѣкои отношения и до днесъ сходство съ горѣописанитѣ кожуси, колани и панталони.

Между туй не ни е извѣстно нищо за отношенията на българитѣ по югозападно направление т. е. къмъ земитѣ на македонскитѣ словѣни. Византийскитѣ писатели слѣдъ Крѣмовитѣ поражения прѣставатъ да говорятъ за тѣхъ; така щото може да се допусне, че нѣкои земн отъ струмскитѣ словѣни още отъ тогава трѣба да сж се присѣдинили къмъ българското ханство. Живъ споменъ отъ облъскванията на българитѣ съ франкитѣ се запазилъ и въ единъ каменненъ надписъ отъ българската епоха. Въ него се казва, че Онегабъ (тарканътъ) билъ удавенъ въ рѣката Тиса, безъ съмнѣние туй трѣба да е станало прѣзъ походитѣ, които сж се водили срѣщу франкитѣ заради областѣта по Драва и Тиса.

Като наследникъ на Омъртага, който е управлявалъ може би до 831—2 г., се явява по каменнитѣ надписи Маламиръ Въ житието на св. 15 Тивериопонски Мъченици, авторството на което несправедливо се приписва на охридския архиепископъ Теофилакта, четемъ: „ Като умрѣлъ Омъртагъ, оставилъ трима синове. Името на най-голѣмия отъ тѣхъ било Енравота, (който се наричалъ и Воинъ) на втория Звиница, а на третия — Маломиръ; на послѣдния се паднала властѣта на баща имъ. Никой византийски хронистъ незнае името на хана Маламира. Глухото прѣмълчаване на византийскитѣ лѣтописци е явно доказателството за продължението на мирнитѣ отношения между българитѣ и Византия. Също и съ франкитѣ отношенията сж били добри. Аналистътъ Сахо (XI